

Egy Soros-féle „Újszerzeményi Bizottság” felállítása sem váratna sokáig magára, abban az általunk nem várt esetben, ha hagynánk, hogy ő nevesse a végén. Európa teljes „elkereszténytelenítése” amúgy is alapot ad az iszlám terjeszkedésének, mivel egy iszlamista fanatikus, önmagát a hit harcosának tételezi, mindenki másra mint hitetlenre tekint. Ha megvalósul Soros terve, az évi 1 millió migráns betelepítése, illetve a felülről nyitott migráns kvóta ránk erőszakolása mellett a súlyos eurótízezrekre rúgó kötelező eltartásukkal terhelten, akkor igen rövid idő alatt végbemehetne az ellenszegülő országok legyengítése. A fogyatkozó európai népességet amúgy sem nagy gond leszaporodni 4 feleséggel minimum 8 gyerekkel családonként, és pár tíz év múlva, már demokratikusan lennének kiszavazva mindenünkből a saját hazánkban. Egy belsőleg szétzilált ország könnyebben prédává válik az ideterelt idegenek elleni küzdelemben. Drága mulatság lenne, ha mégis Soros győzne a végén és ránk újra egy, a már a korábbi történelmi időkből ismerős küzdelem várna. Voltunk mi már a kereszténység utolsó védőbástyája. Európa nemtörődömségéért a magyar nemesek saját vérükön kívül a magyar nép vérével is fizettek, következésképpen a 18. század elejére jelentősen megváltozott a Magyarországon élő népesség arányszáma az őshonos magyarság kárára. Miért lenne most másképp?

Zrínyi felismerte, hogy Bécsnek nem érdeke a török kiűzése Magyarországról, mivel Nyugat-Európában vannak nagyhatalmi ambíciói, és ehhez Keleten békére és az ellenőrzése alatt megmaradt Magyarországon adó-, élelmiszer- és katonai forrásra van szüksége. Hiába javasolta, hogy a nyugati katolikus és a keleti, erdélyi protestáns magyarok fogjanak össze, hozzanak létre az erdélyi fejedelem vezetésével nemzeti királyságot, amely újraegyesíti Magyarországot. A magyar politikai credo, Erdély fejedelmei, Bocskai, Bethlen teremtette magyar tradíció az ügyesen egyensúlyozó, a magyar nemzeti identitást és állami folyamatosságot fenntartó magyar koncepció, süket fülekre talált. Zrínyi Miklós azt is tanácsolta, hogy mi magyarok nagyrészt saját erőnkönkből, az egész nemzetet felfegyverezve próbáljunk győzni, mert ha a „török áfium” ellen idegen segítséget kérünk, abban nem lesz köszönet, mert az, amit nyer, azt magának akarja megtartani.

Zrínyit a történelem igazolta, a Buda visszafoglalásával kezdődő és a karlócai békekötéssel végződő háború eredményeként Magyarország az 1541 óta tartó hódoltság alól megszabadult, de nem szabadult meg sem az idegen megszállástól, sem az elnyomástól. A magyar nemesség csúnyán át lett verve, lemondatták a szabad királyválasztás ősi jogáról, sőt még az 1222. évi

Aranybullába foglalt ellenállási jogát is elvették tőle. Minden esetleges eljövendő Habsburg-ellenes pissenését jó előre felségsértőnek, főbenjáró bűnnek nyilvánították, ezzel szemben viszont örökös utódlási jogot biztosítottak maguknak. A bécsi székhelyű Újszerzeményi Bizottság fennhatósága alá került jog- és birtokfosztott magyarok a legjobb esetben is csak tetemes váltságdíj kifizetése után kaphatták vissza tulajdonukat, ha egyáltalán visszakaphatták. Jobbára császári tábornokok, miniszterek, egyéb idegenek lettek vezető tisztviselők és teheték rá kezüket az ősi magyar uradalmakra. Egy sáskajárás semminek nevezhető a végbement pusztításhoz képest. Igaz, ez nem hathatott meglepetésként, mivel a törökellenes háború során is kimutatták foguk fehérjét a császári katonák és adóbehajtók, mikor is a magyaroknak hivatalosan szövetségesei voltak, ám ellenséggként bántak velünk. A hadsereg ellátásának minden terhét a kivézt és elszegényedett, elgyötört magyar nép vállára tették. Caraffa a civil lakosságot leckéztette: válogatott kegyetlenkedései Debrecentől Eperjesig sújtották a magyar vidéket. Az Eperjesi véstörvényszék például 1687-ben a Habsburg-házi Lipót által, királyi felhatalmazás alapján létrehozott politikai bíróság volt, élén Caraffa itáliai zsoldosvezérrel. Ő kizárólag koholt vádak alapján perbe fogott magyar embereket kínoztatott meg és végeztetett ki.

czyla